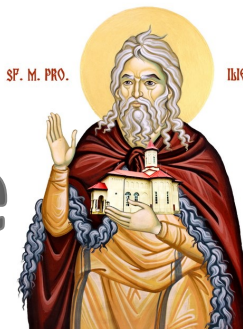

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon)

Apostolul citit ne întărește în credința și nădejdea întru Mântuitorul Iisus Hristos, Care a venit în lume pentru păcătoși, adică pentru noi, ca să ne despovăreze, să ne vindece, să ne izbăvească, să ne curățească, să ne sfințească, să ne împlinească făptura și viața, așa de unde Îl chemăm fiecare, din ce păcat, din ce năzdrăvanie, din ce necaz, din ce incertitudine ne aflăm.

Când spunem că "dintre păcătoși cel dintâi sunt eu", să nu o facem formal, că așa e cântecul, că așa umblă vorba, că așa-i place lui Dumnezeu, ci din convingere, din suflet. Când ne strecoară vrăjmașul că poate nu e chiar așa, că uite ce fac alții, ce păcate mari există pe care nu le-ai făcut, să nu-l ascultăm.

Dacă ne mândrim câtuși de puțin, ne părăsește harul, și împotriva acestei părăsiri ne rugăm când rostim "Tatăl nostru" și zicem: "nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește

de cel viclean", adică să nu ajungem pe mâna lui rea și răzbunătoare din învârtoșare, mândrie și slavă deșartă.

Sf. Părinți ne mai învață să ne considerăm păcatele cu atât mai mari, cu cât avem mai multă credință și ne-o trăim mai mult în Biserică, conștientizând consecințele păcătoșeniei mai mult decât nefericiții căzuți din necredință în mari păcate. Într-adevăr, rar cade în păcate de rușine cineva crescut în Biserică, cineva rugător, lucrător și mereu sub sfatul duhovnicului, se întâmplă mai des celor superficiali în viațuire creștină, dacă o au și pe aceea.

Tot ei ne sfătuiesc, dacă noi nu avem anumite păcate, și alții le fac, sau noi am scăpat de ele, iar alții încă le săvârșesc, să ne spunem cu toată convingerea că fiind mai slabi, Dumnezeu ne-a izbăvit mai devreme, ca să nu pierim, iar aceia fiind mai puternici, îngăduie să mai lupte un timp, ca să urască desăvârșit păcatul și să rodească deplin când le va da harul izbăvirii. Într-adevăr, observăm la unii pătimiși că fac anumite gesturi de o frumusețe de care noi nu suntem în stare, sau sunt mai sensibili ca noi, sau ne uimesc de cum privesc anumite chestiuni, semn că au o putere care va ieși la iveală când vor striga și vor primi milă de la Dumnezeu. La fel, cei care scapă mai târziu de păcate depășesc uneori în râvnă și lucrare pe cei crescuți în Biserică, mereu aproape de duhovnic și împărțășiți în fiecare post.

Așadar, să fim convinși când ne considerăm cei dintâi dintre păcătoși, căci suntem, și această smerenie să se vadă la spovedanie, la biserică, în familie, dar și când stăm la un rând și se bagă cineva în față, sau când nu suntem respectați în trafic, sau în orice întâmplare, să ne smerim, să ne plecăm, și vom avea pace în inimă.

Când păcătuim și riscăm să deznădăjduim, Apostolul ne învață să ne amintim de bunătatea și de înelunga răbdare a Domnului către noi, iar Părinții ne atenționează și asupra reversului, să nu ne batem joc de ea rămânând în păcate și departe de Biserică, familia noastră duhovnicească, riscând acea părăsire de care spuneam înainte, atât de groaznică în efectele sale.

Apostolul se încheie cu o doxologie, o slavoslovie, din aceea de care găsim la sfârșitul aproape oricărei rugăciuni, dându-ne pildă ca așa să procedăm și noi: în mod conștient, orice facem, să mulțumim, să mărturisim, să slăvim pe Dumnezeu în toate.

Sf. Evanghelie ne așează înaintea ochilor sufletești exemplul unui orb, unui om în suferință, care a refuzat să se obișnuiască, să se complacă în situația de orb și de cerșetor, și toată vremea petrecută de voie, de nevoie, astfel, l-a pregătit ca în momentul trecerii Învățătorului și Vindecătorului pe lângă dânsul, să se agațe cu toată

creința de El. Mai mult, și-a dovedit creința când cei din jur îl îndemneau să tacă, fapt care l-a oprit din drum pe Domnul și l-a făcut să-l vindece.

Cei sănătoși care-l urmau, nu credeau în El, și unui cerșetor suferind i s-a aprins creința doar auzind că trece Acela de care auzise numai. Să ne amintim ce spuneam din Apostol, despre cei care se pocăiesc și dobândesc har mai târziu, după o perioadă de luptă de care noi ceilalți am fost scutiți, de multe ori datorită slăbiciunii, nu vredniciei noastre.

Creința mântuiește, pentru că este o vedere a celor nevăzute și un ipostas, adică o începătură a celor nădăjduite, spre care aspirăm. Să ne educăm mereu să vedem cele nevăzute, de la cele mai mici frânturi de viață, până la Sf. Împărtășanie. Să clădim prin cunoștință și virtute –bunătate, nădejdea, adică urcușul spre ce am primit deja ca avans, ca bază—unirea cu Hristos și sălășluirea Lui prin Duhul, în noi.

Faptul că postim, că ne deschidem inima spre aproapele, că mergem la biserică, ne spovedim, avem grijă de creința copiilor, luăm aminte la ce suntem învățați înăuntrul și în afara bisericii, prin cuvânt, prin exemplu, prin ce pățim, toate contribuie să avem o creință matură. De la creința dintâi, primită ca dar, avem să progresăm la

credința din urmă, cum îi zic Sfinții Părinți, adică cea clădită prin osteneală, prin cunoștință, prin modelarea firii și vieții noastre zi de zi, cărămidă cu cărămidă, multe la fel, uneori plicticoase, dar mereu mai sus, până la maturitatea credinței, care vede mai multe și nădăjduiește cu mai multă siguranță, pentru că are în componență mai mult din cele de dincolo.

Sf. Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei (6 decembrie)

Chipul blînd al ierarhului ne inspiră bunătate, siguranța primirii ajutorului, dar și pocăință și mai multă râvnă în trăirea credinței.

Viața și acatistul ni-l înfățișează pe Sf. Nicolae drept grabnic și milostiv ajutorător, de-a lungul veacurilor, până astăzi, nu degeaba au apărut cărți intitulate "Noi minuni ale Sfântului Nicolae", adeverind nenumăratele cazuri în care ajutorul sfântului a însemnat mult în viața credincioșilor.

Credincios de mic, călugăr și pelerin, mărturisitor în persecuții, apoi ierarh milostiv, făcător de minuni și cunoscut pînă la curtea Sf. Împărat Constantin, Sf. Nicolae a fost chemat de Dumnezeu, de la viața pustnicească pe care și-o dorea, la slujirea oamenilor, moment din care a devenit fața și gura și mâna iubitoare a lui Dumnezeu pe pămînt, în Biserică, până astăzi, pentru mulți creștini.

Obiceiul său de a face bine pe ascuns, de care nu ar strica să ne molipsim tot anul, nu doar la 6 decembrie și pentru copiii noștri, s-a transmis până în generația de azi, când îl îndeplinim, printr-un joc al istoriei, de două ori: și la 6 și la 25 decembrie.

La 6 decembrie este clar, de ziua nașterii sale întru veșnicie, copiii își îngrijesc papucii și părinții le așează pe ascuns, în ei și lângă ei, daruri. La 25 decembrie, așezăm daruri sub brad, după modelul celor trei magi, care l-au adus pruncului Iisus cadouri prețioase. Poate de aceea, darurile de Crăciun sunt mai scumpe decât cele de Sf. Nicolae.

Pe filiera culturii protestante, unde nu există un cult al sfinților, respectul lor pentru Sf. Nicolae și prefacerea lui în Santa Clause, Santa Klaus, de fapt Santa Nikolaus, au făcut să ne trezim cu Sf. Nicolae cu un chip nou, de moș îmbrăcat mai nou în roșu, din ce în ce mai rotofei și mai jovial, care face cadouri la 25 decembrie, de Nașterea Domnului. Nu degeaba în italiană se numește Babo Natale (Moș Crăciun, Moș Naștere). Există și alte tradiții și legende despre Moș Crăciun, dar aceasta este singura care conține un adevăr istoric și care ne permite să fim convinși când le spunem copiilor că Moș Crăciun există (de fapt e Sf. Nicolae). La sfârșit am așezat și o fotografie mai ortodoxă cu Moș Crăciun, mai legată de originea lui creștină.

Sf. Cuvios Ioan Damaschin, pomenit la 4 decembrie, spune: "cel ce cugetă nepătimaș de la început, sau respinge prin împotrivire și certare momeala, a tăiat dintr-o dată toate cele ce urmează. Lăcomia pântecelui e stinsă prin înfrânare; curvia prin dorul dumnezeiesc și prin dorința bunurilor viitoare; iubirea de argint prin compătimirea celor săraci; mânia prin dragostea față de toți și prin bunătate; întristarea lumească prin bucuria duhovnicească; trândăvia prin răbdare, stăruință și mulțumire către Dumnezeu; slava deșartă prin lucrarea ascunsă a poruncilor și prin rugăciunea neconținută întru zdrobirea inimii; mândria prin aceea că nu judecăm și nu disprețuim pe nimeni, cum a făcut fariseul, ci ne socotim pe noi ca pe cei mai de pe urmă dintre toți."

Miercuri seară nu facem Vecernie, nu spovedim, voi fi prezent la hramul bisericii din satul Bistrița.

Joi dimineață săvârșim Sf. Liturghie începând cu ora 9.00, urmată de pomenirea morților.

Vineri seară, începând cu ora 18, slujba aghesmei, urmată de Sf. Maslu.

Sâmbătă după-amiază, la ora 16 Vecernie, ca de obicei, urmată, în jurul orei 17, de Spovedanie.

Moș Crăciun în veșminte care îi arată originea în Sf. Nicolae.

